

Sygn. akt II Ka 484/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Bogdan Kijak

Sędziowie: SO Arkadiusz Penar

SO Anna Pater (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Olszowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Gajdy

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013r.

sprawy J. H.

oskarżonego o przestępstwo z art.178a §4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 16 lipca 2013r. sygn. akt II K 37/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną i zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 484/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 grudnia 2013 r.

J. H. oskarżony był o to, że w dniu 24 grudnia 2012 r. w miejscowości C. rejonu (...) kierował w ruchu lądowym po drodze publicznej samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym w badaniu I – 2,76 promila i badaniu II – 2,55 promila alkoholu w wydychanym powietrzu oraz pomimo zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem z dnia 4.09.2012 r. sygn. akt II K 600/12 Sądu Rejonowego w Nowym Targu, tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk.

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2013 r., sygn. akt II K 37/13, Sąd Rejonowy w Nowym Targu uznał J. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 4 kk i wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawiania wolności oraz orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat. Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 270 zł, w tym 180 zł tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją oskarżony, który wniósł o zmianę wyroku i warunkowe zawieszenie wykonania kary ośmiu miesięcy pozbawienia wolności oraz o zwolnienie od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym. Oskarżony zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności bez zastosowania

warunkowego jej zawieszenia poprzez dokonanie błędnego zindywidualizowania tej kary sprzecznie ze wskazaniami szczególnoprewencyjnymi, a tym samym sprzecznie z art. 53 kk, który obok ogólnych dyrektyw sądowego wymiaru kary sformułował nową zasadę, zgodnie z którą dolegliwość wymierzonej przez sąd kary nie może przekraczać stopnia winy sprawcy.

W uzasadnieniu apelacji oskarżony zarzucił, że zaskarżone orzeczenie nie jest zasadne, o ile przyjmuje, iż nie zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Oskarżony posiada stałe miejsce zamieszkania, pracował łożąc na utrzymanie najmłodszego syna, a odbywając karę w zakładzie karnym jest zatrudniony poza więzieniem, sprawuje się dobrze. Poza sporem z byłą żoną na tle majątku dorobkowego i czynem wskazanym przez sąd w cytowanym wyroku nie wchodził w kolizję z prawem, a po opuszczeniu zakładu karnego chce nadal pracować na utrzymanie syna. Oskarżony zarzucił, że w wyroku sformułowano błędną prognozę jego społecznego zachowania w przyszłości skutkującą nieodpowiednim doborem rodzaju kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Na rozprawie odwoławczej oskarżony złożył alternatywny wniosek o obniżenie kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja była oczywiście bezzasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, zaś w pisemnym uzasadnieniu wyroku rzeczowo i logicznie odniósł się do przeprowadzonych dowodów oceniając je zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 kpk oraz poczynił niewadliwe ustalenia faktyczne. Należy zwrócić uwagę, że oskarżony mimo składania sprzecznych wyjaśnień oraz utrzymywania, że nie kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości ostatecznie nie zakwestionował ani oceny dowodów, ani też dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, zbędne jest zatem ustosunkowywanie się do tych kwestii, a wystarczające będzie rozważenie zarzutu rażącej niewspółmierności kary poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz w wymiarze wyższym niż 6 miesięcy.

W związku z powyższym zarzutem stwierdzić należy, że jest on oczywiście chybiony, zaś kara orzeczona przez Sąd Rejonowy nie nosi cech rażącej surowości. Oskarżony J. H. jest sprawcą niepoprawnym, był uprzednio trzykrotnie karany za przestępstwa różnego rodzaju (k. 9), co wskazuje, iż rażąco lekceważy on obowiązujący porządek prawny. Już ta tylko okoliczność wcześniejszej kilkakrotnej karalności wskazuje, że należy wobec oskarżonego zastosować odpowiednią represję karną tak aby uświadomić mu, że naruszanie prawa jest nieopłacalne. Ponadto stwierdzić należy, że oskarżony popełnił przestępstwo z art. 178a § 4 kk, które co do zasady zagrożone jest karą bezwzględną pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z art. 69 § 4 kk warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk może nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Regułą jest więc orzekanie kary bezwzględnej pozbawienia wolności, a odstępstwo od tej reguły – warunkowe zawieszenie wykonania kary – może nastąpić wyłącznie w wyjątkowych wypadkach, kiedy jest ku temu szczególne uzasadnienie. W rozpoznawanej sprawie nie zaistniały żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie wobec J. H. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Oskarżony nie wykazał zresztą w apelacji aby zaistniały jakieś szczególne powody, które przemawiałyby za taką decyzją, nie sposób bowiem uznać, aby okolicznością taką była wola łożenia na utrzymanie jednego z dzieci. Obowiązek alimentacyjny jest typowym obowiązkiem ciężącym na rodzicu, a oskarżony nie wykazał by jego syn znajdował się w atypowej, trudnej sytuacji życiowej wymagającej wyjątkowych nakładów finansowych oskarżonego. W tym kontekście należy także zwrócić uwagę na dwie okoliczności, a mianowicie, przed osadzeniem w zakładzie karnym do odbycia innej kary oskarżony pracował tylko dorywczo, a ponadto przebywając w zakładzie karnym jest zatrudniony, co umożliwia mu choćby częściową realizację obowiązku alimentacyjnego. Argument przedstawiony w apelacji nie ma zatem żadnego znaczenia dla oceny przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary, podobnie jak i dobre zachowanie w trakcie odbywania kary w zakładzie karnym, takie pozytywne zachowanie winno być bowiem normą, nie stanowi natomiast szczególnej okoliczności, która w rozumieniu art. 69 § 4 kk uzasadniałaby warunkowe zawieszenie wykonania kary.

Reasumując stwierdzić należy, że w sprawie nie zaistniał szczególnie uzasadniony wypadek, który dawałaby podstawę do warunkowego zawieszenia kary. Przeciwnie, należy w pełni zgodzić się z Sądem Rejonowym, iż okoliczności popełnienia czynu (wysokość stężenia alkoholu w czasie kierowania pojazdem, miejsce i czas popełnienia przestępstwa – okolice sklepu w godzinach południowych w Wigilię) wskazują, że jedynie odpowiednio dolegliwa kara może sprawić, iż oskarżony w przyszłości powstrzyma się od kierowania pojazdami nie tylko wbrew orzeczeniu sądowemu, ale przede wszystkim w stanie upojenia alkoholowego, a taką dolegliwą karą może być wyłącznie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Nie sposób przy tym pominąć, że od daty poprzedniego skazania J. H. za przestępstwo z art. 178a § 1 kk do daty popełnienia przedmiotowego czynu upłynął okres zaledwie trzech miesięcy, co świadczy o rażącym lekceważeniu prawa przez oskarżonego. Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do złagodzenia orzeczonej kary pozbawienia wolności do sześciu miesięcy, jak postulował to ostatecznie oskarżony na rozprawie. Nie można uznać, aby kara ośmiu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej przez sąd pierwszej instancji nosiła cechy rażącej surowości poprzez jej nieadekwatność do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu, zwłaszcza, że kara ta zbliżona jest do dolnej granicy zagrożenia przewidzianego za przestępstwo z art. 178a § 4 kk. Kara proponowana przez oskarżonego nie odbiega istotnie od kary orzeczonej w zaskarżonym wyroku, co czyni bezzasadny zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Końcowo stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy nie dodał do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu §1 przepisu art. 178a kk (jak wnioskował to prokurator) albowiem uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu byłoby postąpieniem na niekorzyść oskarżonego, a więc naruszeniem reguły określonej w art. 455 kpk.

Mając na względzie powyższe argumenty Sąd Okręgowy uznał apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną i orzekając na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, który obecnie odbywa karę pozbawienia wolności, na podstawie art. 624 §1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze.